

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) w K. wniósł przeciwko K. M. powództwo o zapłatę kwoty 266,69 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym opłaty sądowej w kwocie 30 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku nawiązania przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym stosunku cywilnoprawnego, którego przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie którego wierzyciel pierwotny wystawił dokumenty księgowe: nr (...) z dnia 06 listopada 2010r., płatny do dnia 11 listopada 2010r., na kwotę 126,13 zł oraz nr (...) z dnia 06 grudnia 2010r., płatny do dnia 27 grudnia 2010r. na kwotę 57,53 zł. Łączna wartość zadłużenia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie obliczonymi do dnia sporządzenia pozwu wynosi 266,69 zł, na co składa się 183,66 zł – suma kwot niezapłaconych dokumentów księgowych i 83,03 zł – suma odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od dnia następnego po dacie płatności dokumentu księgowego do dnia sporządzenia pozwu. W dniu 21 października 2014r. zobowiązanie pozwanego zostało przeniesione z poprzedniego wierzyciela na rzecz powoda, a zbycie nastąpiło zgodnie z art. 509 kc i tym samym powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. Przed wytoczeniem powództwa podjęta została próba polubownego odzyskania należnej od pozwanego kwoty, lecz okazała się bezskuteczna. Dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie powód dochodzi na podstawie art. 481 § 2 kc od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwany K. M. nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składał w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, stąd też zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc Sąd zobowiązany był wydać wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawiła w dniu 06 listopada 2010r. fakturę numer (...) obciążającą K. M. kwotą 173,84 zł z tytułu usług telekomunikacyjnych za okres rozliczeniowy od dnia 06 października 2010r. do dnia 05 listopada 2010r. (172,02 zł) i odsetek (1,82 zł), płatnej do dnia 22 listopada 2010r.

W podsumowaniu konta zawartego w fakturze wynika, że poprzednie saldo wynosiło kwotę 125,55 zł i skoro dokonana została wpłata 173,26 zł, to do zapłaty z powyższej bieżącej faktury pozostała kwota 126,13 zł.

(dowód: faktura VAT z 06.11.2010r. – k. 9)

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawiła w dniu 06 grudnia 2010r. notę obciążeniową nr (...) obciążającą K. M. kwotą 57,53 zł w związku z niedotrzymaniem warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, płatnej do dnia 27 grudnia 2010r.

(dowód: nota obciążeniowa z 06.12.2010r. – k. 10)

W dniu 27 października 2014r. (...) w K. sporządził pismo do pozwanego zawiadamiające, że w dniu 21 października 2014r. na podstawie art. 509 kc przeniesiona została wierzytelność z tytułu usług (...) S.A. na rzecz powoda wynosząca kwotę 248,12 zł, w związku z czym wezwał do zapłaty zadłużenia w terminie 5 dni.

(dowód: wezwanie do zapłaty z 27.10.2014r. – k. 7,

zawiadomienie o cesji wierzytelności z 27.10.2014r. – k. 8)

W dniu 29 czerwca 2015r. powód sporządził kolejne pismo do pozwanego zawiadamiające o przeniesieniu wierzytelności z (...) S.A. na powoda, z tym że sporządzone przez kolejnego pełnomocnika powoda.

(dowód: zawiadomienie z 29.06.2015r. – k. 5-6)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione, bowiem powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej czynnej, a nadto nie wykazał zasadności powództwa.

Swoje roszczenie wobec pozwanego K. M. powód wywodzi z umowy przelewu wierzytelności z dnia 21 października 2014r., na podstawie której miał nabyć od (...) S.A. wierzytelność pieniężną wobec pozwanego wynikającą z faktury i noty obciążeniowej. Nie załączył jednak do pozwu umowy przelewu wierzytelności, a zatem nie wykazał, aby po pierwsze – taka umowa istniała i została zawarta między (...) S.A. a powodem, a po drugie, jeżeli taka umowa została zawarta – aby jej przedmiotem była wierzytelność wobec K. M. wynikająca z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i w jakiej wysokości. Okoliczność zbycia wierzytelności nie wynika z pism załączonych do pozwu z dnia 29 czerwca 2015r., 27 października 2014r. (zawiadamiających o przeniesieniu wierzytelności) i z dnia 27 października 2014r. (wezwania do zapłaty), które nie są dokumentami źródłowymi na okoliczność przeniesienia wierzytelności wobec pozwanego. Ponadto, do żadnego z tych pism nie zostało załączone potwierdzenie jego nadania, nie wiadomo więc, czy zostały wysłane do pozwanego. Żadne z tych pism nie zostało sporządzone przez wierzyciela pierwotnego, co pogłębia tylko powyższą wątpliwość w zakresie braku zawarcia umowy przelewu wierzytelności. Ani pozw, ani też żadne z powyższych pism nie określa daty zawarcia umowy. Powód nie wyjaśnił również rozbieżności w zakresie pierwotnego wierzyciela – czy jest nim (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. czy też (...) S.A., a jeżeli to ten sam podmiot, nie wykazał tej okoliczności. W zawiadomieniach o zmianie wierzyciela nie ma opisanej umowy, z której wierzytelności miałyby być przedmiotem przelewu (nie ma daty i rodzaju umowy), jest tylko informacja o „umowie” i „wierzytelności z tytułu usług”. Konsekwencją braku przedstawienia istnienia umowy przelewu wierzytelności jest niewykazanie przez powoda swojej legitymacji procesowej czynnej.

Nie można uznać, że pozwany przyznał okoliczność istnienia cesji wierzytelności. Zgodnie z art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Zawarcie umowy cesji nie stanowi okoliczności faktycznej podlegającej uznaniu bądź też nie przez stronę procesu, a jest wyłącznie okolicznością prawną (nie – faktyczną), od której zależy legitymacja czynna w procesie.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu.

Powód nie przedstawiając Sądowi umowy przelewu wierzytelności, nie wykazał, aby nabył wierzytelność wobec pozwanego i jest to okoliczność wystarczająca do oddalenia powództwa w całości. Nie przedstawiając umowy podstawowej nie wykazał, z kim i jaka łączyła pozwanego umowa.

Nie wyjaśnił również, na jakiej podstawie naliczona została nota obciążeniowa i na czym miałyby polegać niedotrzymanie warunków umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradyktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających

dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 07 czerwca 1972r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako bezzasadne i nie udowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

(...)